

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Siluano episcopo, qui Philippoli Troadem translatus erat. Cap. XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

in controuersiam adducta statuerit. Canonis hæc quidem sententia est. Verùm quo magis constet multos episcopos ab aliis ad alias ciuitates propter opportunos & necessarios ecclesiæ vsus, fuisse translatos, nomina eorum qui translati fuerint, hoc loco citabo. Perigenes ecclesiæ Patrensis designatus fuit episcopus. Quem vbi populus illius vrbis eum repudiauerat, Episcopus Romanus mandauit, vt Episcopo Corinthi Metropolis iam mortuo, in sede episcopali illius vrbis collocaretur: cui ecclesiæ reliquo vitæ spatio præfuit. Gregorius etiam Nazianzenus primum Sasimorum vrbis Cappadociæ episcopatum gessit: deinde ecclesiæ Nazianzenæ episcopus factus est. Meletius porrò primum ecclesiæ Sebastiensis episcopatu fungebatur: postea episcopatû Antiochiæ procurauit. Adde his Dositheum Seleuciæ episcopum, quem Alexander Antiochiæ episcopus Tarsum Siliçiæ traduxit. Quid Berentium eommemorem, qui primum Arcorum vrbis Phœniciæ episcopatum administrauit, post illud Tyrum translatus est. Quid dicam de Ioanne, qui Gordo ciuitate Lydiæ Proconesum translatus, ibi rexit ecclesiam. His accedit Palladius, qui Helenopoli Aspunem, & Alexander, qui ab Helenopoli quoq; Adrianos, & Theophilus Apanea vrbe Asiæ Eudoxopolim, quæ olim Salabria dicebatur, translatus fuit. Polycarpus præterea his annumeretur, qui Sexantapristis ciuitate Mysiæ, Nicopolim vrbem Thraciæ, & Hierophilus qui Trapezupoli Phrygiæ, Plotinopolim Thraciæ, & Oprimus, qui Agdamia Phrygiæ Antiochiâ Pisidiæ, & Syluanus, qui Philippoli Thraciæ Troadem traductus fuit. Sed satis multos hoc loco recensuimus, qui à suis ipsorum ciuitatibus, ad alias translati fuerunt.

De Siluano episcopo, qui Philippoli Troadem translatus erat. CAP. XXXVI.

IAm verò de Siluano, quem Philippoli vrbe Thraciæ Troadem translatum dixi, nõ incommodû arbitror pauca commemorare. Siluanus primum in Troili Sophistæ schola Rhetoricam didicit. Qui quoniã religionẽ Christianam diligẽter excolere & monasticum vitæ genus exercere nitebatur, pallium Philosophicum gestare noluit. Postea

A A Atticus

SOCRAT. HISTORIAE

Atticus episcopus eum accersit ad se, & episcopatu Philippolis donauit. Qui triennio in Thracia ætatem degens, cum frigus tolerare non posset (corpus enim habuit exile admodum & imbecillum) obsecrauit Atticum, vt in eius locum alterum subrogaret episcopum: seque non aliam ob causam quàm ob frigus recusare vitam in Thracia traducere docuit. Siluanus igitur altero hac de re in eius locum suffecto, Constantinopoli commoratus est, monasticamq; viuendi disciplinam summo opere excoluit. Adeo etiam ab omni fastu alienus fuit, vt sæpenumero in frequenti multitudine ciuitatis, quæ tam celebris erat, sandalijs indutus ex fœno confectis incederet. Non longo tempore interposito, episcopus Troadis moritur. Qua de causa Troas veniunt Constantinopolim quæsitum episcopum. Ac dum Atticus secum consilium inibat, quem ad illud munus designaret, fortè Siluanus in eius conspectum venit. Quem vt vidit Atticus, confestim curam cogitandi deposuit: & ita Siluanum alloquutus est: non est vlla tibi amplius excusatio, quo minus ecclesiæ administrandæ curam suscipias. Nam Troas nihil habet algoris. Ecce tibi locum amenum, quem Deus corporis tui imbecillitati parauerit. Nè cuncteris igitur, sed Troadem ire matures. Quapropter Siluanus eo migravit. Hoc loco miraculum ab eo editum percelsere animus est. Nauis oneraria planè maxima (quæ vulgo *πλατὴ*, ob latitudinem vocabatur) in qua ingentes vehabantur columnæ nuper in litore Troadis fabricata fuit, hæc cum in mare traducenda esset, & magna hominum multitudo cum multis funibus eam trahere conaretur, ne commoueri quidem poterat. Vbi istud dies complures factum fuit, putabatur nauis à dæmone detineri. Itaque Siluanum episcopum adeunt, rogant vt preces in eo loco faciat. Nam eo pacto solum nauem posse in mare protrahi credebant. At ille modeste de seipso prædicans, se peccatorem appellauit, dixitq; illud non suum, sed iusti alicuius opus esse. Verùm vbi acrius instabant, venit ad littus, preces ibi Deo fundit: funem vnum manuprehendit: iubetque alios opus aggredi, Nauis igitur Leui pulsu agitata in mare raptim fertur. Hoc miraculum à Siluano editum omnes illius

illius prouinciæ incolas magnopere ad pietatem incitauit. Siluanus in aliis etiam vitæ officiis magna suæ bonitatis ostendit indicia. Nam cum clericos ex litigantium controuersis quæstum facere videret, deinceps neminem ex clero Iudicem esse permisit, sed acceptis supplicantium libellis, vnum ex fidelibus laicis, quem æquo & bono fauere pro certo cognosceret, ei causarum cognitionem concedidit, sicque litigantes contentione & controuersia liberauit. His de causis Siluanus maximam gloriâ apud omnes conciliauit. Hæc de Siluano quanquam ab instituto videtur fortasse aliena, non tamen sine vtilitate legentium sunt à nobis commemorata. Sed iam redeamus, vnde sumus digressi, Maximiano igitur ad episcopatum Constantinopolitanum delecto, Bassio & Antiocho Cofs. ad octauum Calend. Nouembris, ecclesiæ status pacatus & tranquillus fuit.

De Iudæis qui in creta fuerunt, quomodo illis temporibus multi fidem Christianam susceperint.

CAP. XXXVII.

Eodem ferè tempore, multi Iudæi in Creta Christi fidem receperunt, tali calamitate ad eam rem inducti.

Iudæus quidam veterator se Moysen esse simulauit, deque cœlo demissum dixit, vti Iudæos, qui illam insulam incolebant, per mare in continentem traduceret. Se namque eundem esse, qui olim Israelem per mare Rubrum ducens, conseruasset. Ad annum integrum nihil aliud moliebatur, quam vt singulas ciuitates totius insulæ peragraret, Iudæos in illis habitantes ad illud credendum impelleret, hortareturque vti omnes suas diuitias & possessiones relinquerent. Nam eos per mare aqua exciccatum in terram promissionis se traiecturum pollicitus est. Illi igitur eiusmodi vana & falsa spe in fraudem illecti, omnia opera quibus vti solebant, deposuerunt, facultates ac fortunas neglexerunt, earumque potestatem illis, qui eas accipere vellent, permiserunt. Vbi dies profectio- ni ab illo veteratore præstituta aduenit, ille præcedere, subsequi omnes cum mulieribus, & pueris cœperunt. Eos ergo ad promontorium mari imminens deducit: ex eo se in mare

A A 2

præci-